

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. G.
przeciwko Urzędowi Gminy T. w T.
o uchylenie kary porządkowej, uchylenie oceny okresowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 9 listopada 2012 r. oddalił apelację skarżącego powoda T. G. od wyroku oddalającego jego powództwo o uchylenie kary porządkowej oraz okresowej oceny kwalifikacyjnej pracownika samorządowego. Stwierdził, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał wystarczające podstawy do ustalenia, że decyzje pracodawcy o nałożeniu na powoda kary porządkowej upomnienia oraz w przedmiocie wystawienia powodowi negatywnej oceny okresowej za 2009 r. były zgodne z prawem a zarazem uzasadnione. Apelacja powoda nie była zasadna. W zakresie okresowej oceny skarżący nie odnosił się konkretnie do przypisanych mu przez pracodawcę

uchybień, przytaczał okoliczności faktyczne zupełnie nieistotne z punktu widzenia oceny zasadności negatywnej oceny, jak związane chociażby z postulowanymi przez niego wymogami formalnymi opinii, gdzie w ocenie apelującego ocena powinna zostać dokonana łącznie przez osoby, które były jego bezpośrednimi przełożonymi w 2009 r., uchylając się w istocie od odniesienia się do kluczowych, z punktu widzenia wystawionej mu oceny, okoliczności związanych z niewywiązywaniem się przez powoda z zadań w zakresie obrony cywilnej i zarządzania kryzysowego (m.in. brak planu ewakuacji, nieaktualizowanie ARCUS, brak organizacji dyżurów całodobowych, brak przesyłania meldunków starostwa powiatowego o zdarzeniach z zakresu zarządzania kryzysowego). Apelujący pomija zeznania świadków, że ocena dokonywana była przez T. D. i T. Z., a jedynie podpis pod oceną złożył sam T. Z.. Także inny świadek (P. K.) opisał uchybienia w pracy powoda. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda w apelacji, które powielały wnioski dowodowe oddalone przez Sąd pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego i procesowego. W zakresie pierwszego art. 27 ust. 2 ustawy z 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych przez niewłaściwą wykładnię i uznanie, że jego bezpośrednim przełożonym w okresie objętym oceną okresową był zastępca wójta T. Z., podczas gdy z ustaleń wynika, że do końca maja 2009 r. była nim sekretarz gminy T. D., a dopiero od czerwca 2009 r. T. Z.. Stąd Sąd Okręgowy błędnie zauważył, że bezpośrednim przełożonym i osobą uprawnioną do sporządzenia oceny okresowej był T. Z.. W zakresie prawa procesowego zarzucono naruszenie art. 217 § 3 w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez uznanie, że wnioski dowodowe nie miały na celu wykazania faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzały do przewlekłości postępowania; art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez naruszenie podstawowej funkcji kontrolno-rozpoznawczej sądu drugiej instancji, pominięto bowiem wnioski dowodowe skarżącego, skutkujące brakiem wszechstronnego rozpoznania sprawy i wydaniem rozstrzygnięcia w oparciu o materiał dowodowy przedstawiony przez stronę pozwaną.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona, „albowiem wydanie zaskarżonego orzeczenia Sądu II instancji nastąpiło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, poprzez brak wszechstronnego rozpoznania sprawy, uniemożliwienie skarżącemu odparcia zarzutów strony przeciwnej w zakresie prawidłowego (obiektywnego i bezstronnego) sporządzenia okresowej oceny pracowniczej, co stanowiło naruszenie zasady kontrydiktoryjności oraz uchybienie podstawowej funkcji Sądu II instancji o charakterze rozpoznawczo-kontrolnym, poprzez odstąpienie od zbadania zasadności pominięcia zgłoszonych przez stronę powodową wniosków dowodowych. Stanowisko skarżącego potwierdzono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który oparł się na przekonaniu, że *zarzut naruszenia art. 316 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wskaże konkretne zdarzenia, których sąd nie uwzględnił oraz wpływ tych zdarzeń na wynik sprawy. Taką usprawiedliwioną podstawę może stanowić również nieuwzględnienie przez sąd istotnego dowodu w sprawie* (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2008 r., w sprawie o sygn. akt II UK 259/07, LEX nr 829133). W związku z powyższym niniejsza skarga jest uzasadniona i zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, albowiem oddalenie wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych przez skarżącego uniemożliwiło powodowi wykazanie i udowodnienie swego stanowiska, a zarazem odparcie zarzutów strony pozwanej w zakresie prawidłowości sporządzenia oceny okresowej i oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na materialne dowodowym powołanym przez stronę przeciwną”.

W odpowiedzi pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi (wyżej *in extenso*) ma mankamenty, które nie pozwalają stwierdzić zasadnej podstawy przedsądu.

Odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która nakazuje przyjąć skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy jest oczywiście uzasadniona. Chodzi więc o argumentację wskazującą na konkretne naruszenie przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do

stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wynikają więc z tego określone wymagania metodyczne i merytoryczne. W pierwszej kolejności wniosek powinien wyraźnie wskazać przepisy, które zostały naruszone i jednoznacznie wykazać, że naruszenie to doprowadziło do oczywiście niezgodnego z prawem rozstrzygnięcia. Warunkiem podjęcia takiej oceny jest więc kwalifikowane naruszenie przepisów prawa, którego wniosek o przyjęcie skargi w istocie nie wykazuje. Punktem odniesienia do takiego zarzutu mogą być wymagania stawiane podstawom kasacyjnym z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Podstawy kasacyjne mogą być rozważane dopiero po skonkretyzowaniu przepisów, które zostały naruszone. Granice rozpoznania wyznaczają zarzuty naruszenia przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Jednak nawet wskazanie przepisu w podstawie kasacyjnej nie oznacza powodzenia skargi (art. 398¹⁴ k.p.c.). Wszak nie każde naruszenie przepisu oznacza wadliwość rozstrzygnięcia. W przypadku naruszenia przepisów postępowania znaczenie ma uchybienie, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza, które dowody są istotne dla rozstrzygnięcia sporu oraz czy okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione do orzekania (art. 217 § 2 i art. 227 k.p.c.). Oznacza to, że sąd nie przeprowadza wszystkich dowodów, jeżeli uzna, że okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione. Oczywiście podstawy kasacyjne nie zastępują podstawy przedsądu, gdyż są to odrębne elementy skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.). Innymi słowy braków podstawy przedsądu nie zastępują podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie.

Przenosząc powyższe na uzasadnienie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy zauważyć, że na etapie przedsądu nie bada się zasadności rozstrzygnięcia ze względu na zarzuty podstaw kasacyjnych, gdyż te rozpoznaje się dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, lecz bada się czy podstawa przedsądu samodzielnie wskazuje i wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tu odpowiedź jest negatywna. Skarżący kontestuje oddalenie powództwa i tu w pierwszej kolejności znaczenie miałoby prawo materialne, którego naruszenia skarżący we wniosku o przyjęcie skargi nie zarzuca. Oczywiście w przypadku oceny okresowej zasadniczą rolę mają ustalenia faktyczne, jednak

rozstrzygnięcie w sprawie oparte jest na stwierdzeniu, że pracodawca w sprawie wykazał zasadność negatywnej oceny okresowej. Gdyby na chwilę odstąpić od reżimu odrębności podstaw kasacyjnych od podstawy przedsądu, to nie można by nie zauważyć, że w zarzucie materialnym podstawy kasacyjnej skarżący kwestionuje zasadniczo tylko temporalną podległość personalną (służbową) a nie fakty, które ustalono jako podstawę okresowej oceny. Jeżeli zaś chodzi o przepisy procesowe, to skarżący we wniosku odwołuje się jedynie do art. 316 k.p.c., jednak nie jest to przepis, który dawałby zasadne oparcie dla stwierdzenia wadliwości wyroku, a tym bardziej, że skarga jest aż oczywiście uzasadniona, skoro w argumentacji odwołuje się do warunku, którego wniosek nie spełnia. Otóż właśnie w powołanym we wniosku wyroku Sądu Najwyższego, chodzi o istotny dowód w sprawie, czyli taki, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, na pewno nie mniejszy niż w przypadku zarzutu podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący jednak nie wskazuje konkretnie dowodu (dowodów) i nie wykazuje, że odmowa jego przeprowadzenia w sprawie miała tak znaczący wpływ na wynik sprawy. Wniosek skargi oparty na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest wtedy zasadny, gdy – samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych – wskazuje i wykazuje naruszenie prawa materialnego lub procesowego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni. Nie zarzuca naruszenia prawa materialnego co już na wstępie stanowiło zasadniczy jego mankament, gdyż to z prawa materialnego wynika jakie dowody i jaki zakres ustaleń faktycznych są konieczne w sprawie. Wniosek nie wykazuje też naruszenia prawa procesowego, które uzasadniałoby stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zauważono wyżej, że nie podważa dowodów w oparciu o które sporządzono ocenę okresową. W takiej sytuacji ustalenia faktyczne wiążą również na etapie przedsądu i nie pozwalają stwierdzić, iżby ocena okresowa była niezgodna z prawem i niezasadna.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 3 i stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę § 12 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

aw